

MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ

Yıkım Sürecinde

AKP'NİN SON İKİ YILI

(5 Eylül 2007 - 5 Eylül 2009)

www.mhp.org.tr

boş

MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ
GENEL BAŞKANI

SAYIN

DEVLET BAHÇELİ'NİN

60. HÜKÜMETİN İKİNCİ YARI YILI

BASIN AÇIKLAMASI

5 Eylül 2009 - Ankara

boş

Bugün itibariyle, 22 Temmuz 2007 tarihinde yapılan Milletvekiliği Genel Seçimlerinin üzerinden iki yıl bir ay yüz ondört gün; 60. Cumhuriyet hükümetinin göreve başlamasının üzerinden iki yıl yedi gün, ve bu hükümetin TBMM.den güven oyu almasının üzerinden ise tam iki yıl geçmiştir.

Bu iki yıllık süre 58 ve 59. hükümetleri de içine alan ve tek başına iktidar imkânlarını kullanan AKP hükümetlerinin yedinci yılını da kapsamaktadır.

Son iki yıllık siyasal sürecin başlangıcı 22 Temmuz 2007 tarihinde yapılan Milletvekiliği Genel Seçimlerinin ortaya koyduğu sonuçtur.

Bu yeni dönemin en önemli tarafı iki partili Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde, Milliyetçi Hareket Partisi'nin de grup kurarak yer almış olmasıdır.

Partimiz yapıcı, tutarlı ve ilkeli duruşuyla milletimizin verdiği sayısal destek oranında demokratik yetkilerini kullanmıştır.

Çözüm bekleyen ağır sorunların aşılmasında yol gösterici ve uyarıcı müdahalelerini gerçekleştirmiştir.

Ne var ki, ülkemizin ağır sorunlarını çözebilmek için fırsat olarak gördüğümüz bu uzunca süre, beklentilerin aksine sıkıntıların daha da arttığı olumsuzluklarla dolu bir dönem olarak siyasi tarihimizdeki yerini almıştır.

Bu olumsuz tabloda en büyük pay ve sorumluluk ülkemizin son yedi yılında tek başına iktidar olma imkânı bulan Adalet ve Kalkınma Partisi hükümetleridir.

AKP'nin her yeni yılı ve her yeni hükümeti bir öncekini aratmış, ülkemizi kendi yarattığı buhranlara sürükleyerek tam bir kaosun eşğine kadar getirmiştir.

İradesine sonuna kadar saygı duyduğumuz aziz milletimizin iki yıl önce AKP'ye artarak verdiği siyasal destek, meselelerin çözümü yerine basit ve kısır hesaplarla israf edilmiştir.

Tartışmalar, çalkantılar, gerilimler ve komplo teorileri ile geçen günlerin ardından geldiğimiz bugünkü aşamada, Türkiye siyasi, sosyal ve ekonomik anlamda tam bir bunalım yaşamaya başlamıştır.

Türkiye'yi karanlık bir tünele sokan iktidar partisinin, kendi aymazlıkları ve siyasi yeteneksizlikleri sonucunda ortaya çıkan olumsuzlukları, hakkında açılan kapatılma davasına bağlamaya çalışması ise müflis siyasetçi kurnazlığı olarak hatırlanacaktır.

AKP tarafından kurulan 58 ve 59. Cumhuriyet hükümetlerinin ötelediği iç ve dış sorunlar; 60. Cumhuriyet hükümeti döneminde de çözümsüz kalmış ve kronikleşerek siyasi ve toplumsal yapıyı işlemez hale getirmiştir.

Özellikle hükümet eliyle oluşturulan siyasal karmaşa, tartışma ve çatışmalar kaygı verici seviyelere yükselmiştir.

Türkiye'nin iç ve dış güvenliğini, milli çıkarlarını ve milli bünyesini tehdit eden tahrikler yoğunlaşmıştır.

Türk Milleti bir çaresizlik içine itilmiş, AKP iktidarının maddi ve manevi tahribatından hemen hemen her kesim ve her kurum payını almıştır.

Hesapsız ve hayali vaatlerin cazibesine kapılan aziz milletimiz, bugün gerçeklerle yüzleşmenin acı tecrübesini yaşamaya başlamıştır.

Türkiye, büyük sıkıntılar içinde ve gelecek ümidi yara almış bir ülke olarak sanal gündemlerin ve hayali hedeflerin peşinde sürüklenmektedir.

Başbakan Erdoğan'ın nafile gayretlerle çizmeye çalıştığı sahte Türkiye tablosuyla yaşayan ve yaşanan gerçeğin ne derece derin farklılıklar içerdiğini izan ve insaf sahibi herkes kabul etmeye başlamıştır.

Sürekli yalpalayan, kime ve neye hizmet edeceği konusunda ciddî tereddütler geçiren AKP zihniyetinin elindeki çok önemli fırsatlar geçtiğimiz dönemde heba edilmiştir.

Bu anlayışın ahlak ve vizyon kıtlığı ile çakışması ülkemizdeki sıkıntıların giderek artmasını kaçınılmaz hale getirmiştir.

Geride kalanlara baktığımızda önümüzdeki dönem için ümitvar olmamızı gerektirecek hiçbir olumlu belirti ortada kalmamıştır.

Aradan geçen iki yıl, önceki AKP yönetimlerinde olduğu gibi yoksullaşma, istismar, kutuplaşma ve teslimiyetten başka bir sonuç doğurmamıştır.

Sanal zenginlik ve büyüme iddiaları gerçek yüzünü göstermiş, öngörülemeyen, tedbir alınamayan, teğet geçeceği söylenen ağır ekonomik kriz yaygın bir yoksullaşmaya ve işsizliğe neden olmuştur.

Türkiye'nin hayrına ciddi hiçbir icraat yapmayan AKP, içi boş sloganlarla Türk milletini aldatmayı ve gerilim politikalarıyla ayakta kalmayı sürdürmüştür.

İçten ve dıştan gelen baskı ve telkinler karşısında tam bir teslimiyet hali gösteren hükümet, millet ve devlet hayatımızın bütün direnç ve emniyet mekanizmalarını zayıflatmaya çalışmıştır.

Cumhuriyetin varlık değerleri ve kutlu kavramları alenen tartışmaya açılmış, hakaretlere göz yumulduğu, suçlamalara sessiz kalındığı, hatta hükümet desteğiyle milli tarihimizin aşağılandığı kara bir dönem geride kalmıştır.

Asırların jeopolitik ve jeostratejik mirası olan milli güvenlik kavramları ve milli meseleler sulandırılmaya çalışılmıştır.

Geçmişte tek tek ve düşük yoğunlukta görülen bütün sorunlar bu dönemde artarak ve birleşerek karşımıza çıkmıştır.

Diğer taraftan siyasi gerginliğin kontrolsüz bir biçimde tırmandığı, Cumhuriyet'in temel organları arasında yetki çatışması yaşandığı, Anayasal kurumların meşruiyet tartışmalarının içine çekilerek yara aldığı kargaşa ortamı Türkiye'yi ağır risklerle karşı karşıya bırakmıştır.

Bugün, yıllardır sergilenen teslimiyetçi tavrın ve dış politika konularında yapılan ağır hatalar zincirinin yarattığı büyük kayıpların, telafisinin mümkün olmayacağı bir aşamaya kadar gelinmiştir.

58.hükümetle başlayan ve 59 ile 60. hükümetlere artarak devam eden sorunların başında bölücülükle mücadeledeki başarısızlığın hükümeti, milli kimlik ve milli birliği tehdit edecek şekilde teslimiyete ve acze sürüklemiş olması gelmektedir.

AKP zihniyeti, iktidar olduğunda Türkiye ölçeğinde yok denecek kadar azalmış terörü azdırmış ve milletimizin başına bela haline getirmiştir.

Hükümet bu dönemde silahlı teröristle pazarlık aşamasına geçmiş, İmralı ve Kandil, hükümetin işbirliği yaptığı adresler arasına girmiştir.

Hükümet, geride kalan dönemde TBMM'nin sınır ötesi operasyon için verdiği yetkiyi kullanmaktan ısrarla kaçınmıştır. Dar kapsamlı bir kara harekâtı ile hava operasyonlarına izin vermiş, terörü inlerinde vurma cesaretini bugüne kadar bir türlü gösterememiştir.

Siyasi çözüm adı altında tezgâh altı görüşmeler bir yandan devam ederken bölücü terör de dağda kanlı eylemlerini, şehirde ihanet provalarını sürdürmüştür.

Sistematik hale getirilen saldırılarla kan ve gözyaşı üzerinden hükümetle el altından pazarlık yapılmaya başlanmıştır.

Geçmişte yapılan “silahı bırak masaya gel” çağrısı siyaset eliyle tekrarlanmıştır. Dağdaki teröristlerin şehirde siyaset yapmaya davet edilmesi, etnik

bölücülerin koruma altına alınması gibi arayışlar sinsî bir hazırlığın işaretlerini vermiştir.

Yıllardır bölücü denilen marjinal grupların tekeline olan etnik tahrikler bu dönemde adeta meşruiyet kazanarak alabildiğine artmıştır.

Suç olan bölücü tasavvurlar ve girişimler yıllar sonra el değiştirerek AKP tarafından temsil edilmeye başlanmıştır.

Etnik bölücülüğün siyasi arenaya taşınması ve bölücü terörün kanlı yüzünün yeni bir maske ile Türkiye'nin karşısına çıkarılması için "açılım," ve "fırsat" adı altında seferberlik başlatılmıştır.

Bu dönemde etnik ayrımcılığa zemin oluşturacak ve Türk milletini bölerek ayrı bir millet şuuru yaratılması amacıyla hizmet edecek dayatmalarla karşı karşıya kalınmıştır.

Etnik kimlikler kaşınarak tahrik edilmiş ve milletimizi önce otuz altıya bölen başbakan sonra “biriz, beraberiz” diyerek bölünerek bütünleşme gibi bir mantık garabetini savunmuştur.

Bölücü ihanet provaları demokratikleşme normu görülerek övülmüş; milli hassasiyetlere sahip çıkmak, milli birliğimizi, kardeşliğimizi, bağımsızlığımızı ve tarihimizi savunmak çağdışı ve ilkel bir tavır olarak mahkûm edilmek istenmiştir.

Türkiye’deki bölücü çevreler, bu gelişmeleri siyasi amaç ve hedeflerinin adım adım gerçekleşmesi yolunda önemli bir eşik olarak görmüş ve bundan cesaret almıştır.

Bu suretle, ABD’nin desteği, AB’nin himayesi ve AKP’nin vesayeti altında Türkiye’de tahrik ve nifak tohumlarının atılmasında yeni bir zemin kazanılmıştır.

Sözde demokrasi, özgürlük ortamı ve fırsat adı verilen bu çözülmeye; devletin en üst temsil makamları

eliyle oluşturulan tepkisizlik ortamı, çok tehlikeli bir siyaset modelinin yerleşmesine kapı aralamıştır.

TRT'de Türkçe dışındaki dillerde yayının başlatılması sürecinin, eğitimde ikinci dilin resmileştirilmesine ve oradan İmralı canisini de içine alacak geniş kapsamlı bir af ile terörün ve teröristlerin aklanarak, döktükleri kanın AKP eliyle temizlenmesine doğru yol alınmıştır.

İmralı'daki infaz şartlarının gevşetilmesi, buranın bir misafirhaneye dönüştürülmesi çabalarının arkasındaki niyet, bu sürecin teslimiyetle sona erecek yol haritasının ara istasyonları olarak görülmeye başlanmıştır.

Bütün bu gelişmelerle eşzamanlı olarak, Irak'ın Devlet başkanı olan eski Peşmerge reisi, PKK terör örgütü ile AKP hükümeti arasında arabulucu rolü üstlenmiş, terörle mücadelede bütün inisiyatif yabancı mihrakların eline teslim edilmiştir.

Türkmen kardeşlerimizin milli varlığı, güvenliği ve geleceği de, AKP'nin kucakladığı Peşmerge gruplarının insafına bırakılmıştır.

Türkiye'deki Erbil lobilerinin, İmralı canisinin, PKK'nın ve Türkiye Büyük Millet Meclisindeki maşalarının Türkiye'ye dayatmak istedikleri siyasi senaryonun sahneye konulması mümkün olabilirse, PKK'nın siyasi talepleri ve eylem planının, bu süreçte demokratik çözüm platformu halinde milletimizin önüne sinsice getirilmesi hedeflenmiştir.

Bugün yapılmak istenen, etnik bölücülüğün sözde siyasal çözümü için uygun ortam yaratılması, bu travmaya dayanabilmesi için siyasi ve toplumsal altyapısının örtülü mesajlarla alıştırılması ve hazırlanmasıdır.

El altından yürütülen bütün bu pazarlıklar, mekik dokuyan araçlar, sonuçsuz diplomasi hamleleri, uygulanmayan mutabakatlar geride bıraktığımız yıllarda hükümetin bölücü terörü ve bölücülüğü yok etmek

yerine meşrulaştırarak aklamayı tercih ettiğini gösteren emareler olmuştur.

Son dönemin en belirgin sonuçlarından biri de hayatın her alanında yaşanan ağır tahribatı kamuoyunun dikkatinden kaçırmak için Avrupa sevdalıları, işbirlikçi aydınlar, yandaş medya ve ilkesiz siyasetçiler arasında var olan fiili ittifakın iyice belirgin hale gelmiş olmasıdır.

Bu ittifakın ortak paydasını, devlet ve millet olarak bir arada yaşamasının teminatı olan millî ve üniter devlet yapımızdan duydukları rahatsızlık oluşturmaktadır.

Vaşington, Brüksel, Erbil ve Erivan ağız ile konuşan lobilerin çabaları ile millet ve devlet hayatımızın direnç ve emniyet mekanizmaları, birer birer zayıflatılmaya çalışılmıştır.

Adalet ve Kalkınma Partisi ise yıkım ve tahrip projelerinde aradığı desteği; Türk tarihiyle, milletimizin milli

ve manevi değerleriyle kavga etmeyi modern ve çağdaş olmanın önşartı zanneden bu ittifakın alkışlarında bulmuştur.

Kendi milletine yabancılaşarak hiçbir milli değer tanımayan, haslet ve haysiyetimizi korumayı gereksiz gören, tarihimizi bir kambur ve kara dönem olarak algılayan odaklar da aradıkları siyasi desteğe AKP ile kavuşmuşlardır.

Bu destekten cüret bulan hükümet, önce Türklüğe hakareti düzenleyen TCK'nun 301. maddesinin değişimi, ardından Azınlık Vakıflarına imtiyaz tanıyan yasa değişikliği ile dayatmalara tam anlamıyla teslim olmuştur.

Bu tavizler bile ihanet ve işbirliği odaklarının iştahını kesmemiş, sözde Ermeni soykırımını iddialarını kabul eden bir alçalma ile iktidarın açtığı kapıdan “özür” kampanyası başlatmışlardır.

Bu kampanyaya bizzat başbakan da katılmış, "Farklı etnik kimlikte olanlar ülkemizden kovuldu. Bu aslında faşizan bir yaklaşımın neticesiydi" sözleri ile ecdadını aşağılamayı özgüven zanneden zihniyet çürümüşlüğünün ülkemizde hangi boyutlara ulaştığını herkese göstermiştir.

Milli değerlerimizin ve kurumlarımızın yıpratılmasını, yozlaştırılmasını ve milli bilincin köreltilmesini amaçlayan maksatlı kampanyalar bu dönemde de bütün çirkinliğiyle sürdürülmüştür.

60. hükümetin sorumluluğunda geçen yıllardaki dikkat çeken bir diğer konu ise AKP'nin yönetim aczini ve siyasi iflasını gizlemek ve meşruiyet sorununu aşmak için gerilim, tartışma ve çatışmaya dayalı kutuplaşma siyasetine hız vermiş olmasıdır.

İktidar ile ana muhalefetin beslenme ve yaşama alanı olan kutuplaştırma siyaseti olanca hızıyla bu dönemde de devam etmiş, gerilim toplumun her alanına yayılmıştır.

Cepheleşme devlet yapılanmasına da sıçramış, hukukun siyasete, siyasetin hukuka karıştığı, mahkeme kararlarının tartışıldığı bulanık ortam geride kalan iki yıla hâkim olmuştur.

Hükümetin çatıştırıcı zihniyeti ordu, üniversite, adalet, emniyet gibi temel kurumlar arasında keskin görüş ayrılıklarına ve güvensizliklere neden olmuş, yargı, yürütme ve yasama arasında gerginlikler alabildiğine tırmanmıştır.

Hakkında açılan kapatma davasından sonra inanç istismarı alanından bir nebze olsun çekilen iktidar zihniyeti, kendine yeni istismar alanları bulmuş; devam eden mahkeme süreçleri üzerinden yapılan “savcısı-yım-avukatıyım” eksenli tartışmalarla kamuoyu gerçek gündemin ağırlığından uzak tutulmaya çalışılmıştır.

Yine bu dönemde partimizin artık mutlaka çözülmesi gerektiğine inandığı üniversitelerde başörtüsü yasağının kaldırılması girişimi, kendilerine Cumhuriyet

bekçiliği vehmeden mihraklar tarafından toplumun önüne yeni bir kamplaşma ve ayrışma alanı olarak konulmaya çalışılmıştır.

Örterim, örttürmem, açarım açtırmam mücadeleleri mahkemelere taşınmış, inanç ve değer üzerinden yapılan sonu olmayan çekişmelerin siyasi mücadele aracı haline getirilmesi toplumsal bünyemizde ciddi tahribatlara yol açmıştır.

Üniversitelere giden kızlarımızın başörtüsü konusunda Meclisin çıkardığı yasa değişikliğini, koşarak Anayasa Mahkemesine götüren, bu hakkın önüne geçen Cumhuriyet Halk Partisi'nin, çarşaf giyen vatan-daşlarımıza partisinin rozetini takmış olması ise iki yüzlülük örneği olarak siyasi tarihimizde yerini almıştır.

Geride kalan iki yılda öne çıkan bir diğer konu, istikrarı ve hukuku esas alan çözümler üreterek 58 ve 59. hükümetlerden devralınan siyasi krizleri aşma yönünde siyaset kurumunun basiret gösterememiş olmasıdır.

Kilitlenen siyasal sistem gelişmelerin peşinden sürüklenmiş, başına buyruk yönetim ve iktidar anlayışının despot tavırları ile siyasi diyalog kanalları bir türlü açılmamıştır.

Ülkemizin huzuru ve demokratik rejimin geleceği şahsi hesapların ve ihtirasların ipoteği altına sokulmuştur.

Özellikle iktidar partisi hakkında açılan kapatma davası sonrasında meydana gelen çalkantı ve gerilimlerin neden olduğu karşıtlıklar giderek kemikleşmiş her gün yeni bir tartışma ve çatışma malzemesi ilkesiz siyaset temsilcilerinin eliyle gündeme taşınmıştır.

Önüne gelenin bağımsız yargıyı etkilemeye çalıştığı, kurumlar arası gerilimin doruk noktasına çıktığı bu dönem herkesin gözü önünde cereyan etmiştir.

Hükümet, sorunları örtmek ve ötelemek için kontrolü altına aldığı sözde aydın, yandaş medya ve işbirlikçi çevrelerle saf tutmuştur.

Özel hayatın gizliliği, aile hayatına saygı, haberleşme hürriyeti gibi temel hak ve özgürlüklerin ihlaline yönelik kuşklar yoğunlaşmıştır.

Hükümet, işine gelmeyen veya işbirliğine yanaşmayan medya sektörüne tehditler yağdırarak şantajlara başvurmuştur.

İşbirlikçilere, Ermeni sözcülerine, tarih tahrikçilerine ve Türklüğe hakaret için kuyruğa girenlere özgürlük alanını genişletirken, siyasetini eleştirenleri “şizofren ve hazımsız” kabul etme geleneği geçtiğimiz yıllarda da artarak devam etmiştir.

Hakkında açılan kapatma davası hükümetin siyasi ahlakını ortaya çıkaran bir diğer önemli gösterge olmuş, işbirlikçi AKP zihniyeti bu süreçte Türk adaletini ve hatta Türk tarihini dışarıya ihbar etmekten utanmamıştır.

Bu zor dönemin en az zararlı atlatılması için demokratik rejimin geleceği adına Milliyetçi Hareket’in

iktidara ve ana muhalefete yaptığı samimi uyarı ve çağrılar ise ne yazık ki hiçbir karşılık bulamamıştır.

Hükümetin görev almasından itibaren geçen iki yıllık süre, AKP zihniyeti için gırtlığına kadar battığı yolsuzlukların artık sınır ötesinden yabancı mahkemelerce bile tescil edildiği bir dönemin de adı olmuştur.

Türkiye'nin bugün karşı karşıya bırakıldığı tehlikelerin başında gelen ahlaki çürümenin, yolsuzluk ve hırsızlığın devlet ve toplum hayatımızı bir kanser gibi hızla sarıyor olması gelmektedir. Bu vahim gidişatın başlıca sorumlusu da, siyaset kurumunu yozlaşma batağına iten AKP iktidarı olmuştur.

Tüyü bitmemiş yetimin hakkını savunduğunu söyleyerek iktidar olan AKP'nin, istismar ve suiistimal üzerine kurguladığı yolsuzluklar ile mütedeyyin insanlarımızın tertemiz duygularını istismar ederek ördükleri vurgun ağları artık gün ışığına çıkmaya başlamıştır.

Çürüme ve yozlaşma toplum ve devlet hayatımızın her alanına sirayet etmiş ve bunun sonucu ahlaki değerlerimizin temellerini sarsan manevi çöküş süreci hız kazanmıştır.

Vaat ettiği mutlu ve müreffeh, huzurlu ve adaletli bir ülke ve toplum modelinden tamamen uzaklaşarak, menfaatçilerin, fırsatçıların siyasi organizasyonu haline alan hükümet, yakından şahit olduğumuz çürüme ve yozlaşmanın hem kılavuzu hem de kaynağı haline gelmiştir.

Servetinin meşru kaynağını açıklayamayan, dokunulmazlığı adalet önünde hesap vermekten kaçma kapısı olarak gören, en yakın çalışma arkadaşları yolsuzluğa batan Başbakan'ın; hala temiz siyasetten bahsetmesi siyaset kirliliği olarak tarihteki yerini almıştır.

Bu dönemde siyasi ahlak da yozlaşmış, Başbakan hükümet olmanın bütün avantajlarını Mahalli İdareler seçimlerinde kullanmaktan asla utanç duymamıştır.

Siyasi tarihimizde örnekleri görülmemiş seçim propaganda döneminde devlet imkânları sonuna kadar istismar edilmiştir.

Seçmen iradesi hükümet üyeleri tarafından açıkça tehdit altına alınmış, iller arasında parti toplantılarına otobüslerle kamu personeli taşınmış, yardım adı altında vatandaşın iradesine ipotek konulmaya çalışılmıştır.

Bütün bu ahlaksızca gelişmeler olurken suçüstü yakalanan AKP kadroları, Türk Milletine ve Türk adaleatine hesap vermekten kaçabilmek için dokunulmazlık zırhlarına saklanmaya devam etmişlerdir.

Bu konuda partimizin "dokunulmazlıkların kaldırılması", "Siyasi Ahlak Yasası"nın çıkartılması ve TBMM'den başlayan "temiz siyaset, temiz toplum, temiz yönetim" anlayışının hâkim kılınmasına dönük çağırısı daha da önem kazanmıştır.

Milli meselelerin savunulması ve uluslar arası ilişkiler bakımından geride bıraktığımız iki yıl, AKP ile geçen karanlık yılların devamı, tam teslimiyetle geçen önceki süreçlerin tipik bir benzeri olmuştur.

Türkiye, varoluşunun sorgulanacağı tarihi bir kavşak noktasına, bir yol ayrımına doğru hızla sürüklenmiş, ülkemizin iç ve dış güvenliğini, milli çıkarlarını ve milli bünyesini tehdit eden gelişmelerin kısıpacı giderek daralmıştır.

Adalet ve Kalkınma Partisi yönetimi ile geçen her gün, geçmişte yanlış atılan adımların faturalarını birer birer önümüze getirmiştir.

Geri adım atmanın diyalog, boyun eğmenin işbirliği, aldatılmanın ise zafer olarak sunulduğu süreçte uluslararası ilişkilerimiz, geri dönülmez bir çıkmaza doğru hızla çekilmiştir.

AKP'nin sanal gündemleri ve hayali hedefleri peşinde bugüne kadar gelen Türkiye, girilen her uluslararası ilişkide zemin kaybetmiştir.

Ülkemiz çok ağır ipotekler altına sokulmuş, milli çıkarlarımız ucuz pazarlıkların, sahte kahramanlıkların konusu haline getirilmiştir.

Amerika Birleşik Devletleri'nin projelerini ve Avrupa Birliği'nin iç ve dış politikalarını tek kurtuluş yolu ve iktidarı için meşruiyet fırsatı olarak gören AKP zihniyeti, Türkiye'nin haysiyetiyle oynanmasına göz yummaya devam etmiştir.

İktidar partisinin her milli konuyu taviz vererek, sempatik görünerek ve sırnaşarak çözeceğini zannetmesi ilave geri adımları doğurmuştur.

Her attığı geri adım, bir sonraki geri adımı getirerek Türkiye'nin tarihi tezleri açısından tam bir geri gidiş yaşanmıştır.

Bu yaklaşım, ülkemizi dış ilişkilerde seçeneksiz bırakmış, caydırıcı hiçbir tedbire başvurmadan, karşı taraflardan hiçbir geri adım ve iyi niyet görmeden ülkemizi sürekli tek taraflı olarak taviz vermeye mahkûm hale getirmiştir.

Bugün Türkiye, yüzyılların emaneti olan hayati konuları ihmal ederek ve duruşunu gevşeterek AKP'nin uluslararası alanda talip olduğu küresel taşeronlukla milli politikalarını ateşe atacak bir tuzağın ve çekim alanının merkezine sürüklenerek yaklaşmıştır.

Bu teslimiyet döngüsünün güçlü emareleri geçen dönemde de görülmüş, milli meselelerin önce yabancılarla paylaşılması, dışarıdan davet edilen baskıların iç siyasetin malzemesi yapılmak istenmesi, hükümetin yabancı başkentlerde ülkemizi şikâyet etmesi utanç belgeleri olarak kayda geçmiştir.

Kendi milletini yabancılar nezdinde küçük düşürmek kaygısını taşımayan, iç meseleleri dışarıda

tartışmanın hicabını duymayan ahlak ve zihniyet çürümesi, Türkiye'nin itibarını zedelemiştir.

Dileyenin dilediği zaman denetleyebileceği, azarlayabileceği, taviz koparacağı çaresiz bir ülke durumuna düşürülmüştür.

Özellikle ABD ile gerilen ilişkileri düzeltmek isteyen hükümet; siyasi, ekonomik ve askeri boyutları itibarıyla gerekli milli stratejik analizleri yapmadan küresel projelere destek sağlayan bir yardımcı unsur olmayı tercih etmiş, başbakan ise “eşbaşkan” sıfatı ile bu taşeronluğu bütün hızıyla sürdürmüştür.

Uluslararası ilişkilerde açık ve şeffaf yaklaşımlar, yerine istisna olan kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklara, tezgâh altı görüşmelere, gizli ve kayıt dışı toplantılara bırakmış, Türkiye Başbakanından başka hiç kimsenin bilmediği taahhütlerin altına itilmiştir.

Bu taahhütleri de yeterli bulmayan devletler artık her ortam ve platformda Türkiye'den bekledikleri

tavizleri açıkça dile getirmeye başlamışlar, milli tarihimizin şerefli sayfalarını, devletimizin milli tapu senedi olan Lozan'ı ihlal eden tekliflerini fütursuzca dile getirmişlerdir.

Bu ilkesiz siyasetin kaynağı olan Başbakan'ın gayri ciddi tavırları, argo üslubu ve sergilediği sorumsuzluklar, aslında AKP zihniyetinin basit siyaset ve köksüz devlet anlayışının gerçek ve tam bir izdüşümü olarak tarihe geçmiştir.

Bütün bu dış dayatmaların toplumda neden olacağı tepkileri asgariye indirmek ve iç kamuoyunu yönlendirmek için ise iki yöntem geliştirilmiştir.

Bir yandan Erbil, Brüksel, Vashington ve Erivan lobileri ile hükümetin yaptıkları işbirliği sonucu eşzamanlı toplantı, çağrı, mektup, konferans ve gösterilerle milletimizin hassasiyetinin azaltılması amaçlanmıştır.

Diğer taraftan ise başbakanın her teslimiyet ve tavizden sonra başarısızlıklarını örtmek, düşünülen vahim

durumu gözlerden kaçırmak için yaptığı sahte tepkiler, kuru kahramanlıklar, sanal uyarılar kamuoyuna duyurulmuştur.

Bunun en belirgin örneklerini Barzani ve Talabani ile yürütülen özel ilişkilerde, Ermenistan'la kurulmaya çalışılan tek taraflı diyaloglarda, İsrail'e karşı gösterilen sonuç alınmayan sahte uyarılarda, Doğu Türkistan'daki katliamlara yönelik sanal tepkilerde bulmak mümkündür.

Omurgasız siyaset anlayışının bir örneği de NATO Genel Sekreterliği görevine atanan ve Müslümanlara hakareti hoş görerek PKK'ya arka çıkan Danimarka Başbakan'ın seçimi esnasında yaşanmıştır.

Şimdi de hangi esrarengiz bağlantıların sonucu olduğu anlaşılamayan “Ruhban Okulunun” açılması yönünde adımlar atılacağı, muhafazakâr söylemlerle iktidara gelenlerin ve sürekli milli tarihimize atıfta bulunanların asırlık Bizans hayallerini gerçekleştirmek isteyenlerin oyuncağı olacağı anlaşılmıştır.

Avrupa Birliği yolunda da bilinenler tekrar edilmiş, Türkiye'ye çizilen yol haritasının çıkmaz bir sokağın adresi olduğu görülmesine rağmen AKP hükümetlerince, gerçekleri saklamak için sistemli bir yanıltma kampanyası inatla sürdürülmüştür.

İktidar her söylemiyle, içi boş, hiçbir anlam ifade etmeyen kuru bir AB perspektifinin peşinde taviz üstüne taviz vermeye hazır olduğunu ilan etmiş, devamı halinde baştan beri uyardığımız gibi milli bekanın ağır darbe alacağı bir sürece girilmiştir.

Türkiye'yi, tam üyeliğın nihai hedef olmaktan çıkarıldığı sanal bir müzakere süreciyle oyalama niyeti iyice anlaşılan AB'nin, bu süreci Türkiye'de zorla milli azınlık yaratmak için kullanmak istemesi, sözde "Kürt sorunu" odaklı bir dizi listeyi hükümete dayatması alışılmış AKP teslimiyetçiliğı olarak devam etmiştir.

Bu kapsamda

- Türkiye’de Müslüman milli azınlık olduğunun kabulü,
- Türkçeden başka dillerin Türk eğitim sistemi içine alınması,
- Kamu barışı bahanesiyle PKK affı çıkartılması,
- Rum ve Ermeni dini azınlık toplumlarına ve kurumlarına tüzel kişilik kazandırılması,
- Ermenistan’la sorunların çözülmesi,
- Fener Rum Patrikliğine “ekümenik” statüsünün tanınması,
- Heybeliada Ruhban Okulu’nun Patrikhaneye bağlı olarak yeniden açılması gündeme gelmiştir.

Türkiye’nin Kıbrıs Rum Yönetimi’ni Kıbrıs’ın tek meşru temsilcisi olarak tanıması ve Türk limanları ve

havaalanlarının Kıbrıs Rum gemileri ve uçaklarına tek taraflı açması gibi temel meselelerde hükümete, dünden talip olduğu ev ödevleri birer birer sıralanmıştır.

Kıbrıs sorununun çözümünü ve Kıbrıs Türklerinin geleceğini Rumların etkisi altındaki Avrupa Birliği'ne havale eden hükümetin teslimiyetçi anlayışının yol açacağı siyasi ve hukuki içerikli tehlikeli bir süreç tüm hızıyla devam etmiştir.

Türkiye için hayati önem taşıyan iki devletli, iki milletli ve iki bölgesel ortaklık yapılanmasına dayalı çözümün ortadan kalkacağı ve Türkiye'nin garantörlüğünün sulandırılacağı ve nihayetinde Kıbrıs Rumlarının nihai emelleri ve hedeflerine çıkılacağı bir takvim işletilmeye başlanmıştır.

Özellikle bölücü terörün üssü haline gelen ve doğrudan tehdit odağı olan Komşumuz Irak ile olan ilişkiler, Irak'ın toprak bütünlüğü, güvenliği gibi Türkiye'yi çok yakından ilgilendiren sorunları ağırlaştırmıştır.

Irak konusunda uluslararası hesaplara karşı milli çıkarlarımıza dönük; tutarlı ve duyarlı bir anlayış ve uzun vadeli bir devlet politikası geliştirilememiş, dış siyasetimiz küresel projelerin eklentisi haline getirilmiştir.

Özellikle aşiret reisleri ile ilişkilerde devlet gelenek ve ciddiyetinden uzak bir şekilde yetkili-yetkisiz kişilerin devlet adına verdikleri taahhütler sonucu bu bölge Türkiye açısından ilave problem haline gelmiş, AKP, bu konuda ABD'nin ve Peşmerge reislerinin çekim ve etki alanına girmiştir.

Kuzey Irak'tan kaynaklanan terör saldırıları karşısında caydırıcı tedbirler ve etkili önlemler alınamamış, aşiret reislerinin tehditleri karşılıksız bırakılmış ve Türkiye sözde bozulan ilişkileri düzeltmek için yerel temsilcilerin peşinden koşan aciz bir ülke konumuna düşürülmüştür.

Küresel gücün dayatmaları sonucu, Talabani ile görüşmeye itilen Türkiye, her müzakereden sonra

PKK'nın Kandil'den çıkarılacağına dair söz ve taahhütlerle avunmuş ve bu yalanlara her defasında bile bile göz yummuştur.

Hükümetin yumuşak karnını ve zafiyetini fark eden aşiret reisleri ise PKK'nın mevcudiyetinin kendilerini Türk devletine muhatap kılacağını anlayarak bu tehdit unsurlarını canlı tutmanın getirdiği fırsatları sonuna kadar kullanmışlardır.

Başbakan Erdoğan'ın Iraklı aşiret reislerini resmi muhatap olarak tanınması Türkiye ile PKK arasında dolaylı ve aracılı müzakere sürecini başlatmış, İmralı Canisi, Kandil'deki PKK elebaşları, Barzani ve Başbakan aynı noktada ve aynı zemin üzerinde buluşmuşlardır.

Irak'tan çekilmesi ile doğacak boşluğun Irak'ın Kuzeyindeki bölümünü Türkiye'ye ihale etmek isteyen ABD'nin; bu amaca ulaşmak için PKK'yı Kandil'de rezerve ederek yıllardır oynadığı oyun bütün yönleriyle netleşmiş, hükümetin nasıl bir kumpasın içine düştüğü ortaya çıkmıştır.

Erbil'in muhatap alınması, bu fiili yönetime siyasi meşruiyet kazandıracak ve resmen tanıma sürecinin ilk adımı başlamış olacaktır.

Kerkük başta olmak üzere tarihi Türk yurtlarını barındıran Irak'ın Kuzeyi'ni Türkmenlerden arındırma çalışmaları bu dönemde hız kazanmış, soydaşlarımıza yönelik katliamlar ve intihar saldırıları artış göstermeye başlamıştır.

Tarihi Türk yurtları olan Kerkük, Musul, Erbil, Telafer gibi yerlerde Türkmen kardeşlerimize karşı yoğun ve sinsi bir baskı ve hatta soykırım hız kazanmış, hükümet ise maalesef bütün bunlar görmezden gelmiştir.

Milli Türk tarihinin mahkûm edilmeye ve karalanmaya çalışıldığı AKP döneminde, son iki yılda yaşanan gelişmeler sözde Ermeni soykırım iddiaları ile Ermenistan Devleti ile ilişiklerin kurulmasında da yeni ipoteklerin içine girildiğini göstermiştir.

Türkiye'nin içinde Ermeni iddialarını destekleyen bir cephe oluşturma gayretleri için her zemin kullanılmış, kamuoyu hassasiyetini köreltmeyi amaçlayan propaganda unsurları faaliyetlerini artırmışlardır.

Adına "normalleşme" denilerek, bir yandan Ermenistan'la ikili, üçlü görüşmelerle; maç izleme bahanesi ile yürütülen ilişkilerle süreç Ermenistan'a tek taraflı taviz verme aşamasına kadar dayanmıştır.

Diğer taraftan Türk milletini sözde ikna etmek, gerçekte aldatmak ve Azerbaycanlı kardeşlerimizi oyalamak üzerine bir sinsiyi oyun da sahneye konulmuştur.

Azerbaycan'dan küresel projeler uğruna Karabağ'daki haklarından vaz geçirilmesi ve katliamları unutulması istenmiş, ancak partimizin ve kamuoyunun tepkileri ile hızla çark edilerek konu ileride oluşacak sözde bir fırsata kadar ertelenmiştir.

Dış politikada kaybettiğimiz itibar ve irtifa, kavramlar çarpıtılarak sineye çekilmeye çalışılmıştır.

ABD Başkanı'nın "soykırım sözcüğünü İngilizce değil Ermenice olarak telaffuz etmesi bile hükümet tarafından alkışlarla karşılanmıştır.

Türk devleti ve milletine yönelik "soykırım" "işken-
ce" "katliam" "sürgün" "tehcir" gibi suçlama ve iftirala-
rın, bilinen Ermeni iddiaları zemininden başka alanlara
da yaygınlaştırma çabası dikkatleri çekmiştir.

Bunlar yetmiyormuş gibi, Türkiye'nin etrafındaki küresel gerginlikler giderek artmıştır. Komşu coğrafya-
larda meydana gelen gerilimlerin, bütünü kapsayacak
bir çatışma dinamiğini harekete geçirme riski taşıdığı
görülmüştür.

Gürcistan ile Rusya arasında meydana gelen savaş,
Hindistan ve Pakistan arasındaki gün geçtikçe ağırlaşan
sorunlar, Irak ve Afganistan'daki önu alınamayan olay-
lar bölgeyi tehdit eden başlıca problemler olarak
kendisini göstermiştir.

Irak'taki kardeşlerimizin ateşle imtihanı sürerken, Ortadoğu'da İsrail saldırıları yeniden başlamış, hükümetin çok meraklı olduğu arabuluculuk rolünün kimin lehine işlediğine dair kuşkuları arttırmaya başlamıştır.

Türkiye ekonomisinin içine düştüğü ekonomik kriz hali, milletimizin günlük hayatına çok olumsuz yansımış; işsizlik, yoksulluk ve açlık toplumsal birliğimizi tehdit etmeye başlamıştır.

İsrarla alınmayan önlemlerle ve teğet geçti sözleriyle kriz görmezden gelinmiş; rumuzlu sözlerle ekonomik sorunların üzeri örtülmeye çalışılmıştır.

Üretimdeki bozgun, iflaslardaki yaygınlık, kamu maliyesindeki çöküş, işini kaybedenlerin endişe verici artışı maalesef AKP hükümeti tarafından aymazlıkla seyredilmiştir.

Sadece gerekli tedbir alındı diyebilmek için açıklanan ekonomik paketler hiçbir sonuç doğurmamış,

sorunlar katlanarak ve toplumun her kesimine yayılarak bugünlere gelinmiştir.

Ekonomik politikalardaki kopukluklar, krizi anlamadaki derin zafiyetler, çözüm odaklı yaklaşımlardaki yavaşlık ülkemizi özellikle son iki yılda içinden çıkılmaz bir sürece mahkûm etmiştir.

AKP'yle geçen yıllar içinde; bozulan dengeler ve ekonomi politikalarındaki kargaşa neticesinde, makro ekonomik parametreler alarm vermeye başlamıştır.

2002 yılında 224,8 milyar dolar olan toplam iç ve dış borç stoku bugün itibariyle 462,5 milyar dolara ulaşmış, devasa açık veren bütçe nedeniyle daha da artacağı anlaşılmıştır.

Türk milletinden alacaklı hale gelen küresel finans ve mali aktörlere olan borcun kişi başına düşen miktarı AKP iktidarı döneminde; 3 bin 244 dolardan yüzde 98,3 artışla 6 bin 432 dolara çıkmıştır.

İşsizlik oranı, resmi rakamlarla, 2002 yılında yüzde 10,3 iken, bugün yüzde 13,6'ya yükselmiş; iş aramayan, ancak çalışmaya hazır olanlarla birlikte işsizlik Cumhuriyet tarihinin en yüksek seviyesine ulaşmıştır.

2002 yılında 9,7 milyar TL olan sosyal güvenlik açıkları yılların ihmaliyle katlanarak büyümüş, 2008 yılında 35 milyar TL'ye ulaşmıştır. Bu açık zam, yoksullaşma, yarıtımların durması olarak fatura edilmeye başlanmıştır.

Artan sosyal güvenlik harcamalarının da neden olduğu bütçe açığını hiç mesele etmeyen, 'ne verirse versin', diyerek yanlış ve tehlikeli bir yolda ilerleyen Başbakan Erdoğan'ın bu yaklaşımı ekonomide umut verici gelişmelere daha çok hasret kalınacağını göstermiştir.

Bugün Türkiye, sınırlı sayıda ve imtiyazlı bir yandaş zümrenin saltanatı haricinde, bir yanda açlığın, adaletsizliğin, ahlaksızlığın ve asayişsizliğin; diğer yanda ise, yolsuzluğun, yoksulluğun, yozlaşmanın ve yabancılaşmanın acımasız yüzüyle ve gerçeğiyle karşı karşıyadır.

“Yağmurda yürüyüp ıslanmamak mümkün değil“ diyerek krize karşı mazeretler arayan Başbakan Erdoğan için yoksulluk, işsizlik ve çaresizlik içinde çırpınanlar; sadece siyasi mülahazalar sebebiyle hatırlanıp gündeme getirilmiş ve politik hamlelerine alet edilmiştir.

Krizin bütün şartlarıyla yaşandığı ülkemizde, toplumun her kesiminde feryatlar yükselmiş, şikâyetler yoğunlaşmıştır.

Son iki yıllık süreç içinde; hükümet koyduğu hiçbir hedefe ulaşamamış, uluslar arası gelişmelerin sağladığı iyimser ortamı kendi politikalarının sonucu olarak değerlendirme kolaycılığını ve kurnazlığını tercih etmiştir.

Ekonomik darboğazdan bunalan milyonlarca insanımız yoksulluğun pençesinde çare ve çıkış yolu ararken, AKP yandaşları devletin imkânlarını kendilerine yontarak gözleri kamaştıran bir zenginliğe ulaşmıştır.

Adaletsizliğin, ahlaksızlığın ve eşitsizliğin zirve yaptığı bu zaman zarfında; AKP'nin hiçbir meselenin üstesinden gelemeyeceği net olarak anlaşılmıştır.

Kendi toplum ve kültür özelliklerimize göre kurgulanamayan ekonomik sistem Türkiye'yi tam anlamıyla bağımlı hale getirmiş, IMF'yle olsun mu, olmasın mı tartışmalarıyla bir yılı aşkın zaman geride kalmıştır.

Türkiye ekonomisini belirsizliğe ve çıkışı olmayan bir labirente sokan AKP hükümeti; çiftçimizden esnafımıza, memurumuzdan emeklimize kadar olan her kesimi kendi kaderine terk etmiştir.

AKP'yle birlikte; zihinlerde keskinleşen biz ve öteki ayrımı, kutuplaşmayı dizginlerinden boşandırmış, sosyal buhran, siyasal düzensizlik ve ekonomik kaos giderilmesi çok zor bir aşamaya gelmiştir.

AKP iktidarıyla geçen her gün kaybedilmiş olacak, Recep Tayyip Erdoğan olduğu sürece sorunlar hiç bitmeyecektir.

Esasen yedi yıldır devam eden ve son iki yıllık sürede içinde ağırlığını her geçen gün yoğunlaştıran sorunların müsebbibi ve kaynağı AKP kadroları ve bu ilkesiz ve teslimiyetçi kadroların başındaki Başbakan Erdoğan'dır.

İhanetle ihmal arasında karar noktasında gidip gelen bir anlayış körelmesi sonucu, Anadolu Türklüğü'nün son bağımsız devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'nin, içinde yaşadığı sorunlu coğrafyada, ebedi vatanında milli varlığını koruması için güçlü ve istikrarlı bir toplum ve devlet olması AKP yönetimiyle tümüyle hayal haline gelmiştir.

Türkiye'nin üzerinde toplanan kara bulutlar, tahribatı çok ağır olacak bir fırtınanın habercisidir. Türkiye'yi çok zor günler beklemektedir.

Bu vahim gidişin durdurulması, bir bütün olarak Türk Milleti için artık varoluş-yokoluş meselesi haline gelmiştir.

Başkent Ankara merkezli, çağı Türkçe okuyan kuvvetli bir devletin yerine; iç çekişmelere teslim olmuş, kimsenin kimseye güvenmediği, şüphelerin kanaat olarak belirdiği, başkalarının yalanlarını kendi doğrularına tercih eden bir yönetim anlayışıyla Türkiye uçurumun kenarına kadar getirilmiştir.

58, 59 ve 60. hükümetle birlikte geçen yedi yıldan sonra ortaya çıkan gerçek şudur:

Türkiye AKP'den kurtulamadığı sürece soluk alamayacak, beklediği, özlediği ve hak ettiği huzur, adalet, refah, birlik, kucaklaşma ve istikrara asla kavuşamayacaktır.

